

JORDKLOTETS SISTA DAGAR.

Den bekante franske astronomen Camille Flammarion har i sista numret af en engelsk tidskrift gifvit en fantasirik bild af huru han tänker sig världens slut. År 2200, 000 efter Kristi skola människorna kokstafiligen frysa ut af jorden. Sekel efter sekel skall världen blifva kallare och kallare, och utvecklingen skall påskyndas derigenom, att solens hetta gradvis förminskas. Isbergen skola från polerna sprida sig öfver jorden och tvinga den tempererade zonen tillbaka till den tropiska, till dess slutligen endast trakterna kring eqvatorn skola varda beboeliga.

Det skall komma en tid — skrifer de i fantasirike forf. — då menskligheten ej skall arbeta med materiella medel. Man skall frambringa allt, man behöfver, medelst ett nät af elektricitet, som skall betacka jordklotet. Det sista centrum för civilisationen skall finnas i hjertat af Afrika. London och Paris, Rom och New York skola då vara begravna under isen. Vetenskap, konst och industri skola då användas till att förhöja alla lifvets fröjder till deras höjdpunkt af intensitet. Följden af elektricitetens inflytande skall varda, att nerverna ej längre skola finna ett ögonblicks hvila, utan män och kvinnor falla ned döda af fullständig utmattning i sitt 25-te år.

Qvinnorna skola göra strejk mot att vara mödrar, och icke en gång anbudet om alla världens rikedomar skall kunna beveka en qvinna att gifva sitt samtycke härtill.

Medan i Afrika qvinnornas strejka mot sin naturliga bestämmelse, upphöra i Asien de manliga väsendena fullständigt att existera. Långa tider förut hade qvinnorna behandlat männen på alldeles samma sätt, som männen nu behandla qvinnorna, hade försummat att uppföstra gössar samt monopoliserat allt levnads.

Mycket poetisk är Camille Flammarions beskrifning på huru det skall gå de sista kvarlevande på jorden.

Till slut rasar en förfärlig snöstorm och bortopar den ännu kvarvarande delen af menskligheten. Endast tvänne älskande finnas kvar. På en luftbåt segla de till den stora pyramiden, som ensamt

blifvit återstående, sedan alla andra menskliga monument äro jemnade med jorden och begravna under snö och is. Och på sådant sätt kommer det till att den siste mannen på jorden söker att komma i skydd bakom den förste konungens likskrud. De begge älskande sitta på pyramiden. Deras bund, som följt dem, slickade deras händer och fötter, men de vaknade icke. Hela jordklotet var en enda graf, hölj i snö.

"Och" — heter det till slut — "snöpn fortfar att falla som ett fint pulver på jordens hela yta.

Och jorden fortfar att vända sig kring sin axel dag och natt samt att röra sig genom rummets omätlighet.

Och solen fortfar att skina men med ett rödaktigt och matt sken. Men lång tid efteråt blef den alldeles utsläckt, och den mörka jordklotkyrkogården fortfar att vältra sig i nattens mörker kring det omätliga, ösynliga svarta klotet.

Och stjernorna fortfara att glimta i himlens omätliga rum.

Och det oändliga universum fortfar att existera med sina billjoner af solar och sina billjoner af levande eller döda planeter.

Och i alla bebodda världar fortfar kärleken att blomstrå under den eviges leende blick."

TILL BRASILIEVURMARNE ställer en landsman därute genom Svenska Mogenbladet en på egen erfarenhet grundad varning, som illa stämna öfverens med de lysande målningar, som framställas af våra arbetareförledare och emigrationsagenter.

Vår landsman skrifer:

Jag vill icke råda någon att resa hit. Det är dystert här. Kunde de, som vilja resa härifrån, komma tillbaka, så blefve icke många kvar af de många invandrarné. Alla träna de efter sina förra hem.

De föreställningar man efter agenternas beskrifning gjort sig om landet motsvaras icke af verkligheten, när man kommer hit. Mycket sjukligt är det här bland folket och särskilt bland barnen. Åtta svenska barn hafva dött, sedan vi lämnade Stockholm, och många båda stora och små äro sjuka.

Värst är det, att vi här icke kunna få någon mat, som vi äro vana

vid. Kaffet är visserligen dubbelt så godt, som det vi hade i Sverige. Mjolk och smör fins icke alls. Det är att leva på svarta böror och risgryn. Hvetemjöl, majsmjöl och maniok finnas, ofvensom potatis, men allt är förfärligt dyrt. När vi icke längre få någon hjälp af staten, vet jag icke, huru vi skola reda oss, till dess vi få något på våra egna koloniland.

Marken är ytterst ojämn, beväxt med bara urskog. Dock går det visserligen fortare att få skörda här än i Sverige. Man hugger i kull skogen och låter den ligga i 25 eller 30 dagar. Så tänder man på och låter det brinna. Man behöfver icke frukta, att det brinner för mycket, ty när elden når den stående urskogen, slocknar han. Sedan planterar man majs och bönor och rotsocker bland stubbar och halfburna träd. Andra året bränner man upp det grofva trävirket, som icke brann första året, men först tredje året äro stubbarne förultnade, så att man med kreatur kan plöja jorden.

Åtskilligt kan man plantera och skörda två gånger om året. Så är det särskilt med potatis.

Kolonilotterna är 1,100 meter långa och 200 meter breda. Men vi kunna icke föda en ko, förrän vi få bränna och odla jorden. Och till dess få vi sakna mjolk och smör. Kor finnas dock i tusen och åter tusen-tal ute på slättlandet. Ägarne bränner in sitt märke på de till hälften vilda djuren, som fångas med lasso, hvilket sker med en förvånande säkerhet.

Mer är hälften af befolkningen här talar tyska. Någon kyrka har jag ej sett annat än i städerna. Vi hafva känt det nedslående, när vi begravna våra barn.

HVARTHÄN SKALL DET BÄRA?

Så må vi med skäl fråga när vi se huru regeringarne i alla länder med feberaktigt och rastlös ifver arbeta på att fullkomma sina lands krigsväsen och drässera största möjliga antal af befolkningen till lydig redskap i våldets tjänst. Deras mästa tid upptages af omsorgen om deras skötebarn: arméerna; deras bästa krafter slösas därpå och i fullkommandet af ett härväsen se de sitt lifs uppgift.

Hvartän skall det bära? Ja, icke till något gott, därom kunna vi vara förvissade. Tröstlösa syner mota oss öfverallt hvart i skåda. I hvart och ett af det gamla Europas riken rustas och tränas det—för upprätt hållande af freden, heter det så vackert — och mitt under vapenskramp, simulacrerna och fältöfningarne lugna oss de respektive styrelserna med fredsöförsäkringar. Kan man tro på dem? Med handen på trycket tala de fredens och vänskapens försonande ord för att om möjligt kunna—öfverrumpla sina grannar? Hvilken blodig ironi! Men trots alla dessa fredliga försäkringar, besvurna fredsslut och vänskapliga uttalanden, kan dock ingen veta om icke krigslågan skall flammas upp hvilket ögonblick som helst. Det är ingen säkerhet, ingen trygghet på något håll. Dessa oupphörliga och stegrade rustningar, som utarma folken mer och mer och försärfva dem, måste ju nödvändigt bidra till ett sådant tillstånd. Staterna bära på oerhörda skattebördor, hvilka de till största delen åsamkat sig genom krig eller för att upprätthålla och föröka de stående härarne. Och skulderna ökas oupphörligen genom upptagande af nya lån.

Dock synes ingen annu vilja sätta en gräns för detta ursinniga slöseri med folkens med svett och möda förväfvade medel. I stället låter man det altjämt gå utför på skulden sättningens sluttande plan. Och hvartill användas väl de lånta pänningarne? Ja, till inköp af krigsmateriel, till förstörande af härmassorna, till fästningars byggande, till drässering af människor för krigets blodiga yrke och till upprätthållande af den militära staten, lyxen och det "lysande eländet." Men folken, som skola upprätthålla och betala allt detta, förpliktas dock att utgöra kärnan i arméerna, att lämna sina fredliga och lugna sysselsättningar för att lära sig att, när det gäller, slå ihjäl sina likar, hvilket numera blifvit upphöjt till rang och värdighet af konst, en konst, som enligt kännarens försäkringar skall kräfva mångåriga öfningar och djupa, omfattande studier. Det är två saker man måste förundra sig öfver: folkens förmåga att bära de oerhörda bördorna och deras tålmod och medgörlighet att fördraga dem.